

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Šlapanice

1. vstup: *Paní Eva Hotová, rozená Konečná, zažila během svého pestrého života několikrát útrapy. V roce 1968 se vdala a krátce na to začala invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa.*

Pamětnice: 23:20 – 24:08

„Já jsem zrovna byla nemocná a v tom srpnu slyším velikej rachot. To jsme bydleli už tady. Velikej rachot. Maminka doběhla a říká: ‘Evo, jsou tady, jsou tady Rusáci. Obsadili nás Rusáci.’ A teď tady šli kluci a říkali: ‘Pepa,’ to je můj manžel, ‘toho odvedli s rukama nahoru, se samopalama.’ Museli jít na letiště a já takový břicho. A teď jsem říkala: ‘Můj bože! Můj manžel! Toho vedou vojáci pod samopalem.’ Ale to nebylo všechno. To byla jedna hrůza. Teď jste viděli, jak lidi drancujou obchod, protože každěj nakupoval, aby si udělal zásoby v tom obchodě. V tom obchodě nebylo během dvou hodin nic.“

2. vstup: *Paní Hotová se rozprávěla také o nejsilnějších okamžicích svého života. Nejšťastnější chvíle zažila, když se jí narodilo první dítě.*

Pamětnice: 33:18 – 33:54

„To byl nejsilnější okamžik. Potom druhý a třetí, to jsou nejsilnější okamžiky. A nejsmutnější, když jsem o dítě přišla. Když jsem potratila. Tak to byly nejsmutnější okamžiky života, no. Narození a úmrtí. Nejradostnější je narození dítěte a nejsmutnější je smrt dítěte. A první moje velký neštěstí bylo, když mně umřel tatínek. On umřel v roce 1970, to mně bylo 24 roků.“

3. vstup: *Už od mládí jí to táhlo ke kultuře, a to zejména k té místní, kobylnické. Kromě toho, že chodila každý rok stárkovat na hody, zapojovala se i jinak.*

Pamětnice: 10:19 – 10:28

„My jsme tady měly klub žen, svaz žen. V tom jsme byly a my jsme byly hodně aktivní. My jsme pořádaly babský hody každěj rok.“

Pamětnice: 31:24 – 31:43

„Hráli jsme divadlo, estrády. Babiččinu krabičku jsme tady dělali. Já jsem to uváděla s panem Paláskem. To bylo úžasný, když jsem měla vejít na to, tak vždycky do mě museli dát dvě štamprdle, abych neměla trému. Jo a pak jsem šla uvádět Babiččinu krabičku. A to byl plnej sál. To tady bylo lidí na tom.“

4. vstup: *Během svého života zjistila, že společnost přátel a dalších lidí v její blízkosti ji dělá šťastnou. V podobném duchu mluví i k dospívající generaci.*

Pamětnice: 35:36 – 36:15

„No tak ať si užívají života, ale ať nezapomenou, že ten život strašně rychle utíká. Než se omrknete, tak je, bude život za váma a užívejte si ten život. Užívejte si to, snažte se být hodně spolu. Mobily bych vyhodila, protože ty jsou naprd. K nám když přijedou děcka, moji vnuci, tak každéj má mobil a jede a jede. My jsme mobily neměli, my jsme si pořád povídali. Ale my si pak sesedneme tady k tomu stolu a hrajeme hry a je to něco úplně úžasnýho, protože je nás tady čtrnáct a jeden přes druhýho řvem. To jsou hry, kvízy a takový a to je úžasný.“

5. vstup: Kulturní angažovanost a pouto ke Kobylnicím svědčí o tom, že rodina a přátelé byli pro paní Hotovou smyslem života. V obci ji zná snad každý a její celoživotní práci místní oceňují.